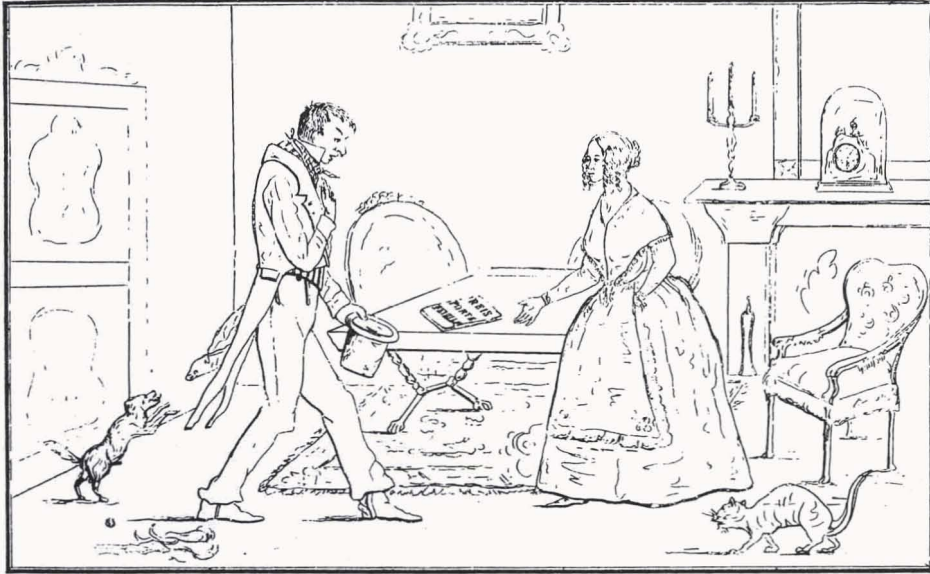

„Een regte Twenther danst als een wilde zoon der vrijheid...”

Aldus de journalist H. Boom in zijn boek *„Mijne Reisportefeuille”*, waarin hij verslag doet van zijn omzwervingen in Overijssel in het najaar van 1846. Vermakelijk en soms ondeugend verhaalt hij over de steden en dorpen, die hij bezoekt en de tijdgenoten, die hij ontmoet. Ook het ontspanningsleven komt aan de orde.

DECLARATIE VAN EEN ALMELO'SCH JONGELING AAN EEN ENSCHEDE'SCHE SCHOONE.

„Op 's Konings verjaardag’, zo schrijft hij, „geeft de directie der sociëteit in Enschede een bal tegen geringe entréé en dat wordt druk bezocht. Dat alsdan de heeren hunne danseuses van huis sociteitswaarts geleiden met glacé handschoenen aan en zich van deze ontdoen als de dans begint. Dat ze op den laten avond jas of rok uittrekken en in een winter-borstrok waltzen. Dat ze in de pauzen rooken en op 't geroep van den balletmeester, die dierbare pijp dwars in den mond houden, quadrilles en galoppades en dergelijke uitvoeren, zijn natuurlijk vertelsels, die over de giftige tongen der inwoners van nijldige zustersteden gaan.

Maar waar is het, dat men te Almelo met meer smaak danst dan te Enschede en dat komt, wijl Almelo niet meer zo zuiver Twentsch is.

Een regte Twenther danst als een wilde zoon der vrijheid: Gods aardbodem onder de voeten en de hemel als zoldering. Dan is hij geheel te huis.

Stel ons drie Tubanten voor uit Almelo, Enschede en Tubbergen en laat ze dansen.

Wij zullen u zeggen waar elk hunner woont. De Tubberger heeft leven bij zijn dans.

Hij slingert gaarne zijn schoone in eene wilde maling voort, tilt ze nu en dan op, smakt ze neer en kijkt zegevierend rond, als wilde hij zeggen: hier zijn wij!

De Enschedeër danst bedaarder, maar ook stijver. Hij verloochent ook in de balzaal zijn flegma niet en ondervindt dansende alleen een knutselig genoeg en als hij den hoogsten graad van genot smaakt, is hij eerbiedig jolig.

De Almelo'sche echter van onzen tijd, legt reeds eenige plagerij, luim en coquetterie in zijne bewegingen en zelfs zijn er, die zoo veel persoonlijk spel in hun dansen durven mengen, als waartoe de spaarzame natuur hun allergenadigst eenigen aanleg wilde schenken. 't Zijn de dandij's, die ook in de voorbereidselen om naar huis te gaan, bij de algemene kledpartij 't hartelijk geluid veroorzaakten, waarvan Marie in haar brief aan Jeanne repte. „Die snakerijen hebben de Almelo'schen van de ambtenaren afgekeken’ zei een Enschede'er.’